

Tưởng Năng Tiến – Ăn Cướp

"Thấy báo đăng tòa xử vụ chuyến bay giải cứu tạm ngưng để chờ các bị cáo nộp tiền rồi mới xử tiếp, ông em tôi bảo đó là tòa giải cứu tội phạm, đúng nghĩa giải cứu luôn." [Nguyễn Thông](#)

Từ xứ Thái trở về, blogger [Phạm Hồng Phong](#) có mang theo một câu chuyện làm quà mà chỉ cần nghe qua cũng muốn ứa nước mắt:

Bay chuyến cuối cùng trong ngày, từ Don Muang về Tân Sơn Nhất. Gặp một nhóm hơn chục người đi tay không, quần áo nhàu nhĩ áo phông trắng thì thành cháo lòng, áo màu thì cáu bẩn, người đi tông, người đi chân đất, ồn ào, nhốn nháo lên máy bay tìm ghế ngồi. Tất cả đều rất trẻ, tuổi từ 20, đến 31.

Khá ngạc nhiên, hỏi ra mới biết anh em ngư dân Sông Đốc – Cà Mau bị cảnh sát biển Thái Lan bắt khi đang câu mực ở Vịnh Thái Lan, tịch thu thuyền, tài sản, án tù 3 tháng. Gia đình vay tiền chạy chọt, ngồi tù được 55 ngày, hôm nay được thả về.

Cầm vé trên tay nhưng không biết ghế của mình chỗ nào. Mình cùng mấy cô tiếp viên Air Asia hướng dẫn từng chỗ ngồi vì anh em đều lần đầu bị đi bằng máy bay.

Ngồi hỏi chuyện và nghe kể mới biết sự cơ cực từ ngày bị bắt đến khi được tha. Để được thả, gia đình phải tự tìm cò, qua Thái, liên hệ Đại sứ quán VN ở Bangkok, xuống Songkhla gặp cảnh sát, cai tù...Rõ giá để được tự do:

Thuyền viên 12 -20 triệu/người

Tài công 80 -120 triệu/người tùy tội nặng nhẹ, tùy hứng của cò và cảnh sát.

Tiền vé máy bay riêng, nghe anh em nói là mỗi người 8 triệu nộp cho đại sứ quán mua và làm thủ tục cho cả nhóm, ngồi xe tù, cảnh sát chở tuột ra sân bay, gọi tên từng thẳng phát cho cuống vé. (Giá bình thường mua cận ngày thì tối đa cũng chỉ 150\$~ 3 triệu ông cụ). Mình bảo anh em, có thể do tiền cò, lệ phí giấy thông hành ĐSQ cấp và xăng xe tù, xe áp tải của cảnh sát Thái nên mới hết 8 triệu, chứ vé mình mua trước đây 5 ngày có 1800 Bath ~ 1,2 triệu...

Câu chuyện làm quà của Phạm Hồng Phong khiến tôi nhớ đến bài viết ("[Tình Đồng Hương Của Dũng Việt Nam](#)") của phóng viên Đình Dân, trên Tuổi Trẻ Online:

Ở Philippines ngư dân ta đi biển gặp nạn được Dũng giúp đỡ rất nhiều; 'Không chỉ những người Việt đi biển gặp nạn ở Philippines biết tới Dũng, mà thậm chí nhiều thân nhân của họ đang sống ở quê cũng lưu trong điện thoại cầm tay cái tên Dũng Việt Nam'...

Đó là những thông tin mà tôi nghe được từ nhiều người dân ở đảo Phú Quý. Và tôi đã có cơ hội gặp gỡ 'Dũng Việt Nam' nhân chuyến đi Philippines viết về vụ 122 ngư dân bị giam giữ tại đây..."

"Chiều 23-8, trời Palawan vẫn mưa suốt. Sáng mai là ngày diễn ra phiên tòa xét xử 122 ngư dân nên chiều hôm đó những người từ Việt Nam qua ai cũng bận rộn lo giấy tờ, thủ tục chuẩn bị hầu tòa. Anh Dũng cũng cuống cuồng vừa chạy xe vừa điện thoại liên tục để hẹn các luật sư ở Philippines nhằm thiết kế các buổi gặp gỡ với các luật sư từ Việt Nam qua.

Vừa gặp luật sư xong, anh Dũng lại cùng anh Thoại – chủ DNTN Long Hải Long – vào nhà tù để mang thuốc tây và một ít tiền bà con ở đảo Phú Quý gửi cho người nhà của họ trong trại giam. Mưa to ướt hết áo, anh Dũng phải mượn áo một thuyền trưởng mặc vào để chạy tiếp...

Trái: anh Dũng trong cuộc làm việc với luật sư Philippines. Phải: anh Dũng làm phiên dịch trong buổi khám sức khỏe cho ngư dân. Ảnh: [Đình Dân](#). Tuổi Trẻ Online

Ngày diễn ra phiên điều trần, từ sáng sớm anh Dũng đã ngồi trong chiếc xe ba bánh chờ dưới đường. Anh bảo chờ đi cùng 115 ngư dân từ nhà tù ra tòa án. Nhìn những ánh mắt âu lo qua song sắt của chiếc xe màu vàng bóp chặt khóa, anh Dũng ngậm ngùi: ‘Đồng hương mình cả. Mà toàn là ngư dân chân chất. Vợ con họ ở nhà mà thấy hình ảnh này chắc không cầm lòng được...’

Một số ngư dân ở Quảng Ngãi và Bình Thuận kể rằng từ năm 2004 đến nay, anh Dũng đã giúp đỡ khoảng 30 nhóm ngư dân Việt Nam bị mắc nạn và trôi dạt vào vùng biển của nước bạn... Anh Dũng nói có một câu chuyện mà anh sẽ chẳng bao giờ quên.

Đó là vào đầu tháng 8 vừa rồi. ‘Hôm đó đã 22g đêm. Trời mưa to gió lớn. Tôi đang cho mấy đứa con đi ngủ thì nhận được điện thoại từ Việt Nam. Người đầu dây là anh Sơn – một chủ ghe ở tỉnh Quảng Ngãi: Dũng ơi, làm ơn cứu nạn cứu khổ giúp.’

12 ngư dân của tôi đang đánh bắt ở vùng biển nước mình thì bị bão đánh chìm ghe. Họ điện về nói đã trôi dạt mấy ngày nay theo hướng nam về vùng biển Philippines. Họ đang cố đu bám vào thuyền thúng trôi dạt giữa biển. Anh nhờ người ở đó cứu giúp, không để đến sáng mai lạnh quá họ chết hết. Ngay trong đêm, bằng tất cả mọi mối quen biết, anh Dũng xác định lại chính xác tọa độ nơi 12 ngư dân bị nạn rồi lập tức cầu cứu hải quân Philippines...

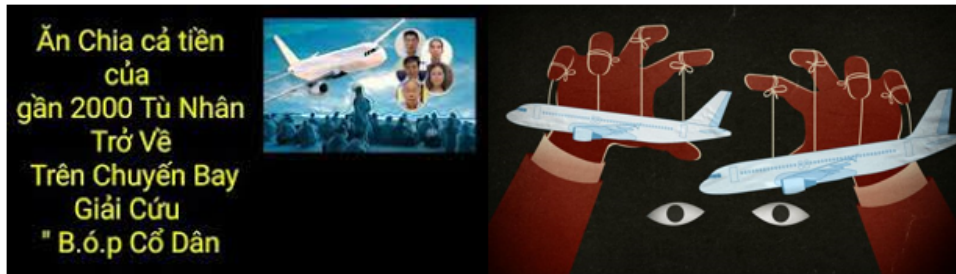
Ừa, cái ông Dũng này là ai mà sao rành rõi và “bao la” dữ vậy cà? Xin hãy nán đọc thêm một đoạn ngắn nữa, về người đàn ông Việt Nam vô cùng nhân ái và tháo vát này:

Một lần khi anh Dũng đang mài miết phiên dịch cho các ngư dân ở tòa án đến nỗi quên đi đón vợ, thế là vợ anh tự thuê xe chở cả bao dếp bán dở đến tòa án tỉnh để tìm. Lúc này tôi mới biết người đàn ông thông thạo ba thứ tiếng Việt, Anh, Philippines này là một người bán giày dếp trên hè phố...

Coi: một người dân Việt lam lũ, vợ đại con thơ, đang lưu lạc nơi đất lạ xứ người mà chăm lo cho những đồng hương của mình từ A tới Z (cung cấp tọa độ nơi ngư dân bị bão đánh chìm thuyền cho hải quân Phi, tham vấn với luật sư bản xứ, làm cầu nối giữa những ngư dân bị nạn và chính quyền địa phương, vào tù thăm non tiếp tế cho đồng bào đang bị giam giữ, rồi cùng đi với họ ra tòa ...) như vậy thì các Tòa Tổng Lãnh Sự và Đại Sứ Quán VN làm gì ?

Làm... tiền!

Chớ họ còn có lựa chọn nào khác nữa đâu, theo như nhận xét của blogger [Hương Vũ](#): “Sống và làm việc cách công chính như nhân viên sứ quán các nước khác, nhân viên sứ quán VN chỉ còn cách cần dép gấm không khí qua ngày.”

“Việc chi bồi dưỡng cho cán bộ Đại sứ quán là việc phổ biến ở Malaysia, nếu không chi thì không huy động được người đi làm việc.” Cựu Đại Sứ [Trần Việt Thái](#) – 13/07/2023

Có thực mới vực được đạo chớ, “phong cách và đạo đức cách mạng” mà. Đại Sứ [Trần Việt Thái](#) đã “khai” như thế, trước tòa, vào hôm 12/07 vừa qua: “Việc chi bồi dưỡng cho cán bộ Đại sứ quán là việc phổ biến ở Malaysia, nếu không chi thì không huy động được người đi làm việc.”

Ở đâu mà không vậy, chớ có riêng chi cái đám cán bộ ngoại giao ở Mã Lai. Không cho ăn thì ai mà làm. Vấn đề chỉ là các vị quan sứ ăn quá bần (và quá dầy) nên mắc nghẹn thôi:

[Những lời thú tội nhận tiền từ các cựu Đại sứ](#)

[Vụ chuyến bay giải cứu: Cựu đại sứ khai về việc “ăn chia” tiền của gần 1.900 người mãn hạn tù](#)

[Chuyến bay giải cứu: Cựu Cục trưởng Cục Lãnh sự thừa nhận nhận hối lộ](#)

[Vụ 'chuyến bay giải cứu': Cựu thứ trưởng Bộ Ngoại giao nhận hối lộ 21,5 tỷ đồng](#)

[Cựu Đại sứ và cựu Tổng lãnh sự hối hận vì nhận nhiều tỷ đồng trong vụ "chuyến bay giải cứu"](#)

[Vụ “chuyến bay giải cứu”: Cựu Đại sứ tại Malaysia thu quá 11 tỷ đồng của dân để giữ lại và chia nhau](#)

Tưởng là nhiều lắm chớ chỉ có mười một tỷ thì nào có là bao, và đây chỉ là cơ hội ngàn năm một thuở của các ông bà quan sứ ở nước ngoài thôi. Ở một xứ sở mà [“một quả trứng chịu 14](#)

[loại phí, một con lợn cũng 51 thuế phí](#)” thì dân làng Ba Đình đã ăn bao nhiêu tỷ bạc mỗi ngày, và ăn ròng rã như thế từ bao thập niên qua ?